

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Barbara Hannay

Nem emlékszem a férjemre!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Barbara Hannay, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 652. eredeti címe: *The Husband She'd Never Met* (Mills & Boon Romance)

• *Magyarra fordította:* Hulley Orsolya

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 652. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-477-6

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Carrie kábultan bámulta a bőröndjét.

Házassága három évének minden reménye, álma ott feküdt előtte szépen összehajtván. Remegő kézzel kisimította a legfelső pulóvert, közben végigpergett az arcán egy árva könnycsepp.

Tudta, nem lesz könnyű, de azért mégsem számított ekkora fájdalomra.

Olyan érzés volt elhagyni Maxet, mintha elrugaszkozna egy szikláról, miközben odalent nincs más, csak az örvénylő, fenyegető mélység. Mindegy, nincs választása: hátat kell fordítania Riverslea Downsnek.

Bánatos pillantást vetett a szekrényben maradt ruhákra. Csak a legszükségesebb holmit vihette magával. Néhány ruhát, két farmert, pólókat és pulóverekeket. Már nem érdekelte a külseje, és a jövőre sem fecsérelt túl sok gondolatot.

Távozás előtt még gyorsan végignézett a komód fiókjain. A legalsó fiókban megpillantotta a fehér borítékot. Nagyon dobogott a szíve. *Ezt semmi esetre sem hagyhatja itt.* Könnyű volt, szinte súlytalan. A szívéhez szorította, s egy pillanatra elmerült a fájdalmas emlékekben.

Aztán megrázta magát, és a bőröndjébe süllyesztette a borítékot.

Keserveset sóhajtott. Már csak a férjének szánt levél van hátra. A konyhába, a teáskanna mellé fogja tenni, döntötte el magában. Nincs más választása: a beszéd már erejét vesztette. A levél a legjobb, legőszintébb megoldás.

Kinézett az ablakon. A messze futó mezőt arany fénybe vonta a nap, eukaliptuszillatot hozott a könnyű szél. Valamivel távolabb egy dühös szarka kiabált.

Mennyire szereti ezt a helyet!

Ne gondolkozz, csak indulj. Tedd, amit tenned kell.

Magához vette a levelet és a bőröndöt, aztán utoljára még körbenézett. Meghittség töltötte el a szívét. Az utóbbi három évben ez volt a Maxszel közös hálószobája.

Max Kincaid úgy tett, mintha nem hallaná a telefont. Senkivel sem akart beszélni, nem volt szüksége vizsgálatra. Ő maga sem tudott volna semmit mondani: egyszerűen nem voltak olyan szavak, melyek hűen tükrözték volna bánatát.

Ám a telefon újra csöngeni kezdett. Nem bírta tovább: felpattant, kiment a verandára. Innen mindent jól lehetett látni: a mezőket és a ligeteket, a távoli dombvidéket.

Mindig is szerette azt a verandát, bár ma még itt sem talált vigaszt. Végre, a sokadik csöngés után, elhallgatott az átkozott készülék. Ekkor csendes lépteket hallott a háta mögött: Clover volt az, Carrie labradorja. Rettentő bánatos képpel megállt Max mellett.

– Pontosan tudom, min mész keresztül – mondta Max, és megvakargatta a kutya füle tövét. – Hihetetlen, hogy téged is elhagyott. Igaz, nem éreznéd jól magad a nagyvárosban.

Azt sem tudta, mihez kezdjen bánatában.

Este, mikor hazaért, egy levél várta, melyben Carrie megmagyarázta döntését. Azt írta, torkig van a vidéki élettel, nem akar tovább farmerfeleség lenni. Max egy szavát sem hitte volna, ha a saját szemével nem látja, mennyire megváltozott az utóbbi hónapokban.

De akkor is felfoghatatlan volt az egész. Hogy változhat meg valaki gyakorlatilag egyetlen éjszaka alatt? Ráadásul úgy, hogy előtte két és fél évig boldog volt? Mintha azután változott volna meg minden, hogy Carrie legutóbb Sydneybe utazott.

Újra megszólalt a telefon. Max úgy érezte, itt az ideje megnézni, ki hívja ilyen kitartóan.

Két üzenet is várta a rögzítőn. Mindkettőt a szomszédja, Doug Peterson hagyta.

„Öregem, vedd már fel azt a rohadt telefont!”

A másik valamivel korábban érkezett:

„Doug vagyok, a Jilljinda Kórházból hívlak. Carrie-t baleset érte. Vissza tudnál hívni?”

2. FEJEZET

– Jó reggelt, Mrs. Kincaid.

Carrie felsóhajtott. Hányszor mondja még el, hogy nem Kincaid, hanem Barnes a vezetékneve?! Ezeknek aztán beszélhet! Miss Barnes, semmi esetre sem Mrs. Kincaid!

A nővér letette a reggelit az éjjeliszekrényre, majd Carrie karjára rögzítette a vérnyomásmérő mandzsettát.

– Hogy vagyunk ma reggel?

– Sokkal jobban – felelte Carrie az igazságnak megfelelően. Már tényleg alig fájt a feje.

– Helyes, helyes – ragyogott az idősebb nővér. – Akkor a vérnyomásmérés után beengedem magához a látogatóját.

Látogató? Az csakis az édesanyja lehet. Na, ő majd megmagyarázza mindenkinek, hogy a lánya neve Carrie Barnes, a címe pedig Chesterfield Crescent, Surry Hills, Sydney. Itt mindenki Mrs. Kincaidnek szólítja. Azt hiszik, Queenslandben él egy Riverslea Downs nevű farmon.

Türelmet színlelve kinézett az ablakon.

Füves pusztaság, amíg csak a szem ellátott. Elég vigasztalan kép volt. A távolban magányos eukaliptuszfa állt a drótkerítés mellett. Egy varjú időnként károgott egyet, egy másik visszakárogott neki.

Tipikus vidéki idill, gondolta. Nem az a kedves elővárosi nyüzsgés, amit annyira szeret. Kávézók, bárók, éttermek, kis könyvesboltok és régiségkereskedések – csupa derű és meghittség, egyszóval maga a paradicsom.

– Kicsit magas a vérnyomása – állapította meg a nővér, és feljegyezte az értéket a lázlapra.

– Biztos a feszültség miatt.

– Hát persze. Biztos rögtön helyreáll, amint bejön a férje.

A férjem?!

– Mármint hogy a... – Ivott egy kortyot, mert teljesen kiszáradt a torka. – Ugyebár az édesanyámról van szó?

– Nem, kedves, a férje vár odakint. Mr. Kincaid.

Carrie úgy érezte, mintha ébren lenne, ugyanakkor élete legrosszabb rémálmát élné át. Legszívesebben a fejére húzta volna a takarót.

Az orvos fura történetet mesélt előző este.

Állítólag leesett a lóról – micsoda képtelenség! Utoljára a körhintán ült lóháton, még egészen kicsi korában. Ám az orvos folytatta: egy házaspár, Doug és Meredith Peterson talált rá és vitte be a kórházba – ez is totál nevetséges, nem ismer senkit, akit Petersonnak hívnak.

Aztán megszületett a diagnózis: a baleset következtében amnéziába esett.

Az egészsnek se füle, se farka.

Már hogy lenne amnéziás, ha egyszer pontosan tudja, kicsoda? Tudja a nevét, a lakcímét, a telefonszámát... miért éppen a férjét felejtette volna el?

– Határozottan tudom, hogy nem vagyok férjnél – mondta a nővér felé fordulva. Előző este az orvossal is ugyanezt közölte. – Soha nem is voltam.

Hirtelen azonban kétsége támadt, s ez megriasztotta. A bal keze gyűrűsujján világos csíkot vett észre. Tán mégis viselt jegygyűrűt?

Az orvos nem reagált, csak serényen jegyzetelt. Aztán felhívta néhány kollégáját, végül közölte: CT-vizsgálatra lesz szükség, de mivel itt nincs ilyen készülék, át kell helyezni Carrie-t egy jobban felszerelt kórházba.

Carrie ijedtében zokogni kezdett. Az orvos nyugtatót rendelt, melynek segítségével átaludta az éjszakát.

És most visszatértek az előző esti rossz érzések.

Hamarosan a szobába lép a férje. Vajon milyen lesz az első találkozás? És egyáltalán: tűrhetően néz ki?

Az éjjeliszekrényen ott hevert a neszesszere. Tükröt és hajkefét vett elő. A tükör olyan aprócska volt, hogy mindig csak az arca felét látta benne. Horzsolás volt a homlokán, a halántékán kékesfekete véraláfutás futott végig. Egyébként alig változott, csupán a haját találta meglepően hosszúnak: majdnem a válláig ért. Hová tűnt a szemtelen bobfrizura, amit mindig Gavin, a Crown Street híres fodrásza igazított meg? És mióta gesztenyebarna? Hisz ez roppant unalmas! Régen réz- és aranyszínű fürtök élénkítették mély tónusú barnaságát.

Nehéz lépteket hallott: egy férfi lépteit. Vajon felismeri majd a férjét, és vissza tud emlékezni a közös életükre?

Tényleg egy férfi érkezett. Az ajtófélfának dőlve megállt. Magas volt, napsütötte bőrű, rövid sötétbarna hajú. Széles vállával, keskeny csípőjével és erős combjaival futballjátékosnak is beillett volna.

Mindezen kellemes benyomások azonban eltörpültek tekintetének ragyogó kéksége mellett. A ruházata olyan volt, mint a gazdálkodóké általában: kopott farmert és halványkék, feltúrt ujjú inget viselt.

Átlagon felül vonzó ez a Max Kincaid, de bizony életemben először látom, gondolta Carrie.

– Szia, Carrie – szólta a látogató. Kellemesen mély volt a hangja. – Max vagyok.

– Igen, már mondták.

– Tényleg nem ismeresz meg?

– Tényleg nem.

Carrie próbálta felidézni, látta-e már ezt a tekintetet, ezeket a vidám nevetőránccokat, ezt a markáns állat, de nem jutott semmire.

– Ebben vannak a dolgaid? – kérdezte a férfi az éjjeliszekrényre mutatva.

Erős, férfias, szép formájú keze volt.

– Át akarod kutatni a holmimat?

– Talán ha látod a jogosítványod, akkor eszedbe jutnak a dolgok...

– Ugyan már! Simán lehet, hogy hamisított papírok vannak nálam.

Max Kincaid hátrahőkölt.

– Ezzel meg mit akarsz mondani? Én csak segíteni akarok!

Ezután Max egyszerű, de a maga nemében ízléses és a célnak megfelelő bőrtáskát vett elő a szekrényből.

Hát ez meg mi a fene?! Milyen csúnya darab, egyáltalán nem illik hozzá!

Max olyan bánatos képpel nyújtotta át a táskát, hogy Carrie megszánta, és átvizsgálta a tartalmát. Volt benne egy napszemüveg – csinos, de ez is túl egyszerű az ő ízlésének –, egy csomag papír zsebkendő, egy körömszelő, két lottószelvény és egy ezüstsínű mobiltelefon. A táska legalján felfedezett egy sárga és rózsaszín pöttyökkel díszített pénztárcát.

Erre végre emlékezett: a lakása melletti ajándékboltban vette egy esős szombat délután, megtetszett neki a vidám színek miatt.

Ám a barna táska és az ezüstsínű mobiltelefon kész rejtély volt. Utóbbinak talán még hasznát veheti: fölhívhatja az édesanyját, és megkérheti, hogy segítsen azonosítani a mellette ácsorgó férfit.

– Fel kell hívnom az édesanyámat – mondta.

– Ahogy gondolod. – Max megvonta a vállát. – Már értesítettem a balesetedről. Biztos örül majd, ha jelentkezel nála.

Üzenetrögzítő kapcsolt be. Carrie nagy örömmel ismerte fel az édesanyja hangját.

– Én vagyok az, Carrie. A kórházból hívlak. Jól vagyok... legalábbis azt hiszem. Kérlek, jelentkezz.

Max megvárta, míg leteszi a telefont.

– Sylvia biztos boldog lesz – mondta.

Sylvia! Szóval ismeri az édesanyja keresztnévét!

Remegő kézzel kinyitotta a tárcáját, majd elővette a jogosítványát.

Istenem, add, hogy Carrie Barnes legyen a nevem! – fohászzkodott.

Egész biztos az ő jogosítványa volt: felismerte a fotót. Ám a többi adatot illetően csalódnia kellett.

Név: Carrie Susannah Kincaid

Lánykori név: Carrie Susannah Barnes

Nem: nő

Magasság: 165 cm

Születési idő: 1985. június 8.

Cím: Riverslea Downs ranch, Jilljinda, Queensland

Carrie kimerülten hátradőlt. Megint megfájdult a feje.

- Nem értem ezt az egészet – sóhajtotta.
- Baleseted volt. Leestél a lóról, és beütötted a fejed – magyarázta Max türelmesen.
- Miért emlékszem az anyukám nevére, és miért felejtettem el a tiédet?
- Az orvos biztos benne, hogy átmeneti az amnéziád. Hamarosan megint emlékezni fogsz mindenre.

És ha nem akar emlékezni?

Már nem szabad és független nőként él Sydneyben, hanem marhákat tenyészt a férjével? Marhákat – úristen, micsoda hülyeség! Hiányzott a csinos kis Surry Hills-i lakása, a reklámügynökség, ahol jól fizető állása volt. Hiányoztak a barátnői, akikkel a péntek estéket töltötte. Hiányoztak a parton töltött délutánok, és a vasárnapok az édesanyjánál.

Max Kincaid bezzeg nem jelenik meg az emlékeiben... sem az a tény, hogy feleségül ment hozzá!

Ez komoly? Tényleg kint él az ausztrál pusztán?!

Soha, de soha nem akart vidéken élni! Tudta jól, milyen kemények arrafelé a mindennapok: a hőség, a por, a rengeteg légy, aztán az aszály, az árvíz, a bozóttűz meg a többi rémisztő természeti csapás!

Ezen kívül is van még valami... egy ennél sokkal fontosabb dolog. Ha tényleg házasságban élt ezzel a férfival, akkor nyilvánvalóan le is feküdtek egymással.

Még egyszer megnézte magának Max Kincaidet. Mint bozóttűz az ausztrál szavannán, úgy futott végig testén a forróság.

A férfi szeme felragyogott, mintha kitalálta volna, mi jár a fejében. Lenyűgöző tekintete volt: akár egy filmsztáré. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha Max oda akarna hajolni hozzá, hogy megcsókolja, de végül nem történt semmi.

– Orvosi engedéllyel felkelhetsz – mondta. – Townsville-be viszlek CT-re és néhány másik tesztre, amit itt nem tudnak elvégezni. Hoztam tiszta ruhát.

– Az én ruhámat?

– Igen, a tiédet – felelte a férfi zavart mosollyal.

– Hát... köszönöm.

– Segítsek?

– Segíts? Miben?

– Felkelni... vagy felöltözni.

– Nem, dehogy, egyedül is boldogulok – mondta Carrie elpirulva.

– Odakint várok – mondta Max, és sejtelmes mosollyal elhagyta a szobát.

Carrie óvatosan kikászálódott az ágyból. Az elején szédült egy kicsit, de hamar elmúlt. A feje is fájt még, de nem elviselhetetlenül.

Kinyitotta a táskát, amit Max hozott. Farmer, egy fehér póló, fehér melltartó és bugyi volt benne. Mellette, külön zacskóban, egyszerű, sötétkék balerinacipő. Minden darab ízléses volt és jó minőségű, valahogy mégsem az ő stílusa. Ennél azért élénkebb színeket szeret...

Gyorsan felöltözött. Pont illettek rá a ruhák. Kicsit meglepődött a karcsúságán; úgy emlékezett,

kicsit mindig súlyproblémákkal küzdött.

Sehogy sem akart összeállni a kép – mintha a régi Carrie már nem is létezne. Olyan ruhákat viselt, melyeket a „Vidéki kényelem” című összeállításban mutatnak be a divatlapokban. Surry Hills igazán nem számít vidéknek. Vajon honnan jött ez a változás? Mi történhetett?

Anyá, miért nem jelentkezel? Kérlek, könyörgök, hívj fel!

Fura érzésekkel ment ki a kórteremből. Egy idegen férfi várja odakint, aki azt állítja, hogy a férje...

– Elkészültél? – kérdezte Max barátságos mosollyal, és kivette a kezéből a táskát.

A folyosó végén lévő irodában Carrie átvehette a papírjait.

– Már csak az aláírás hiányzik – mondta a titkárnő. – Ide kérem... és ide.

Carrie húzta az időt. A kórházban viszonylag biztonságban érezte magát.

– Beszélhetnék még egyszer a doktorral? – kérdezte.

– Sajnos nem, a kezelőorvosa a műtőben van. De minden fontos információt megtalál a zárójelentésben.

– Mrs. Kincaidet várják Townsville-ben – szólt közbe Max.

A titkárnő ránézett Maxre, és úgy rebegtette a pilláit, mintha egy popsztárral társalogna.

Max pedig úgy tett, mintha ezt nem venné észre.

– Kettőkor lesz a vizsgálat, nem kéne tovább húznunk az időt – mondta.

Carrie még búcsúzólul körbenézett.

Igazi vidéki település volt. Néhány hullámlemezes tetővel borított faház állt meglehetősen összevisszaságban, a házak között aszfaltozott út húzódott, mely nyílegyenesen haladt tovább, majd eltűnt a horizonton. A kissé kopott, megsárgult mezőn marhák legelésztek. Csupán néhány magányos eukaliptuszfa élénkítette a meglehetősen egyhangú képet.

Carrie a telefonjára pillantott. Az édesanyja még mindig nem válaszolt!

– Bízatsz bennem – mondta Max. – Hidd el, velem biztonságban vagy.

Kinyitotta egy porlepte terepjáró ajtaját. Ő is ideges volt, de azért uralkodott magán. Gyengéden megfogta Carrie karját, és besegítette az autóba. Carrie összeresztette az érintésétől.

Max beült a volán mögé, és beindította a motort.

– Nyugodj meg, és dőlj hátra – javasolta. – Próbáld meg aludni.

Ha az olyan egyszerű lenne!